

SZIVERI JÁNOS VERSEI

TÉL

I. „s künn a köd fehér tejébe
aranytojást ver a hold”
(B. M.)

II. „S képzeld el: még egyre porosabb lesz minden. Mindéig
szürkébb lesz a világ, — mintegy a ridegség
Elönti majd a dolgok leglényegét, lehatol s a por is itt fenn
Mindegyre elhatalmasodik . . .”
(F. M.)

III. — Mondd, miféle csönd sarjad. S miféle zaj.

„Télbe csapódik a homlok.
És ijedten csüngnek a lég közepén, sűrű kottaként,
a fagydenevérek.”

— Semmit nem ismerek.

„Takanja a rezgést, a mozgást. Béna tagja lüktet.
Egyre lüktet. A megszűnés ritmusa ez.”

— Semmit nem értek.

— Semmit nem tudok.

„Bár itt a tűz, a víz és egyre csak fertőtlenít:
fertőtleníti fehér ruhánkat a mész.
A korom földtől égig, égtől földig feszül.
Ha röppen is, nem madár. Kardként döfköd felénk
a nád, a sás. Szárazon verődik egymáshoz
a leheletnyi rög.
Szürkék ezüstösek.”

— Semmit nem tudok, látok, ismerek. Semmit nem értek.
„És fertőtlenít. Egyre fertőtlenít a mész. És lüktet.
Reszket, mint riadt, kímunkált vesék, a korom.

Tollait borzolja a fa. És gubbaszt. És rugaszkodik.
Megszűnnek rajta a féngék mozogni.

Takarja a mozgást a rezgés, a rezgést a mozgás.”

— Nem értem.

„Én sem. És azt sem, miféle szándék cifráztatja velem
a nyelvet,
ily konok időben, mikor a szólás is nehéz.”

TÁRGYTALAN REMEKLÉS

- I. — Hiába a nagy világosság, ha elmém sötét.
Feszülnek bár nemes rugói és örvénylenek szüntelen
a drága fodrok: de, sötétebb éppen ezért.
- II. Hasztalan a nappali fényár; semmi távoli, csak
apró tárgyaink látszanak, úgymint asztal, szék, az óra
vagy a kés. Ám, ahogy bontja hagymáit a sötétség,
úgy, összefüggésekre lelünk, mely gyümölcsé
érleli az alvadt, éji tintába hintett magot.
- III. A fény felszíni máz. A sötétség mély, mélysége
akkora már, be nem láthatod, határait fel
nem mérheted. Nehéz az éj, súlyos, kezdedre
megannyi ólomként nehezül. Körmeid gyémánt-rögök
és a mélység testébe hasítnak, mint az üvegbe.
- IV. — Sötétség ereszkedik valójában gyümölcsösünkre.
És összehúzza jó szorosra a fák ág-rácsait, megtöri
a madarak kocsonyás tekintetét...
- V. — Nehéz összefoglalni. Képtelen elhagyni önként
választott történet az ész: maga a tisztaság a sötétség.
Olyv-karmazsinok ereszkednek könnyedén a szavakra, a

lehelet párája még fel sem szökött, már halk recsenéssel megválnak pilléreitől az épület. — És nézed, hogyan lesz ismét tárgyatalanná e tárgyat vesztett talaj.

AZ ELSŐ RÉSZLET AZ UTOLSÓ RÉSZLETBŐL

Óh, de az az utolsó részlet.
Keserű-fagyok kora. Műdön, ismét
eggyé lesz test és talaj: hanyagul
ha vibrál vérköreinkben az éber
fegyelem.

Akár az antinómiák
csapódnak hús a húsba, parázslík
minden kis bogár-szemét a fázós
füveken, és ijedt szemei hullanak.

A megkéssett fürtök közt lapulva,
mint tömjén kavargó az éj teje.
Csordultig teli korsók körül
szomjazunk.
Ettől, csupán csak ettől félek . . .

CSAK NÉHÁNY KEGYETLEN KÉP

Sz. Z.-nek

- I. Magammal csendben békülök.
- II. És szóla ég föld-hangján az Úr: — „Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó. Mindenség-testem tüzes, mint elfagyott vétagok. Mint hajnal csontján fárad, féltve hűvösét, a harmat.”
És inte mindenség-karjával az Úr.

Fegyelmezett,
kimért a mozdulat. Mintha, éppen, újra-tanulná
lépteit a Bölcs: szigorán nem ver át tekintet.

- III. És kitérja mindenség-lelkét az Úr: — „Részek
ütközője lettem. Törvények *megbonthatatlan*
maszlaga. — Bujkál ereimben a kárhozat...”
- IV. — „Várok hajszálnyi réseket, lesben állva,
mint az ég a szétnyíló kerékagy fölött.”

Ajánlás:

Barátom,
ez kísért. És mindez, ha olykor összezsap. És nehéz
sátrába von a képzelet. Mindenkor a kérdés:
vagyunk-e Őseinknek eléggé Romlott Virágai.

ÚJ ISMERETLENEK

Leírhattam volna már,
bár írhatnám ezután is. Megvívja
minden örökkön Ősi harcát,
keménnyel a lány, nehézzel a könnyű...

A part a víznek, partnak a fák
a martaléka. Zúzza tárgyait a tér
és a teret a tárgyak.
Hol abbahagyni? Hol abbahagyni?

Felfeslik az ósdi felület, fölsejlik a nyers.
Más tartalom duzzasztja immár a formát.
De, ha rejtett aklod nyitva felejtet, égæ száll
állat-bokraid füstje. És minden újra ismeretlen.